

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3103/2019
16.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против тужених ББ, са седиштем у ..., чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и ВВ са седиштем у ..., чији је пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 85/19 од 09.04.2019. године, у седници одржаној 16.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 85/19 од 09.04.2019. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужених изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 85/19 од 09.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 217/2017 од 31.10.2018. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезани тужени да му солидарно исплате за период од 01.05.2014. године до 31.08.2015. године, на име накнаде трошкова за исхрану и регреса за коришћење годишњег одмора, са законском затезном каматом, како је изреком наведено. Обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 75.419,00 динара, са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 85/19 од 09.04.2019. године, одбио жалбе тужених и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужених као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), а којом је прописано да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија, како је прописано ставом 2. наведене законске одредбе.

Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда о правним питањима на која се ревизијама тужених указује, а тичу се, у суштини, права запослених на исплату топлог оброка и регреса и одговорности послодавца претходника и следбеника када је дошло до промене послодавца, услед статусних промена. Наиме, схватање Врховног касационог суда о правним питањима на која се ревизијама тужених указује изражено је у више одлука Врховног касационог суда.

Запослени има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора. Ово право запослених произилази из члана 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 са изменама и допунама), док се висина ових трошкова ближе регулише општим актима послодавца. У ситуацији када послодавац ово право запослених не искаже у платној листи запослених, како је прописано чланом 105. став 1. и чланом 121. став 1. Закона о раду, терет доказивања да је запосленима исплаћена накнада ових трошкова, је на послодавцу, у конкретном случају на туженима.

Солидарна одговорност тужених за права и обавезе запослених које су предмет тужбеног захтева, за период након извршених статусних промена, произилази из чињенице да са тужиоцем није закључен нови уговор о раду, већ је закључен анекс уговора о раду, према коме тужилац као запослени наставља радни однос са послодавцем следбеником, који преузима не само права, већ и обавезе послодавца претходника, које су настале из закљученог уговора о раду и радног односа. Будући да је тужилац, како је нижестепеним пресудама утврђено, био запослен код првотуженог до 31.08.2015. године, то су тужени у том периоду солидарно одговорни за права и обавезе запослених.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2, у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизије тужених нису дозвољене.

Тужбом поднетом 05.05.2017. године, тужилац је тражио исплату трошкова на име исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у износу од 192.000,00 динара. Поднеском од 01.03.2018. године тужилац је снизио тужбени захтев, а првостепени суд, у уводу пресуде, је одредио вредност предмета спора у износу од 173.951,00 динар, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијама побија.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизије тужених нису дозвољене.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом члана 404. став 2. и члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**